

دارند سیماں جاه بہا در نبطا سر نخن شنود پیشتر و ذمی اخلاق و با مردت و ساده مزاج و تیرانداز
و سوار بے نظر بر لیکه در علم سپاه گری ممتاز و علوی بہت بدرجہ خوش نویں و بعضی وقت
مطالو کتاب و دریافت صاحب ہمی نمایند و کتاب گاہ سرد و قوالان استماع میگردد و شوق از
سلام و اسپ نہایت امالوان مزاج و کسی را که در خانہ یعنی محل یا بیرون در مردانہ مختار
نمی سازند آن ہرچہ بخواہ باز و عنان اختیار خود بہت آن میدارند و بسب صحبت غیر
بد نہ سب گردیده اند و مرثیہ خود میسر ایند و قد رزرندا نسته بجا حرف بی کشته با صفت عما
کیو ان جاه بہا در تا حال مثل اطفال صیغرسن در زمانه دایه و دوام نخن عقل عامیانه دارند
ناصرالله ولہ بہا در ظاہر فہمیه و سنجیده متواتع و خلیق و کم آزار و سرکشی و تفابن در مزاج
ایشان نیست بعضی وقت مطالو تو ایسخ و شغل وزرش و پیشتر شست در محل دارند۔

صم صمام الله ولہ بہا در و مبارز الدوّلہ محصہ اقی میت نہ زدست چور تو یک عالمی بھریا و اسست
پڑار دادرست تو این چہ بیداد است ہ حرکات سوتی طبیعت و خجست طبیعت مشارع الیہ ما چنہ
اختیالج تشریح ندارد بتوی در یہ گرفق تو ان کرد الاجالاکی و بیساکی ہ ثبت صمام الدوّلہ
در مزاج مبارز الدوّلہ تفوق دارد۔ امیاز الدوّلہ بہا در خوش بندگانی حوال بقوله الولد نبر الائمه
در تاک اندیشی و حرکات نتوردیج و جمہ بی نداشتہ اند۔ عقلی جاه بہا در پسر
عماد الملک بہا در معروم عفن ساده مزاج ہ عقل عامیانہ از نہمیہ محمد مطلقاً مناسبت ندارند
واز سمجھت بجا خانی نمیدونی الجملہ مبارکت در تو شست و خواند دارند۔

قطب الملاک بہا در بر او حقیقی معلی جاه بہا در عفن ساده مزاج سبک او صناع دارند در
مزاج بہا در معرفت عیاشی بہر تبہ که در سماع و سرو داریست و میگر برادران خود خیلے
تفوق دارند۔ واز سخوت و نور بجا خانی ہستند۔ نواب نیز الملاک بہا در بظاہر دنیا دار
وزمانه ساز متواتع و خلیق مگر حقیقتہ ناتوان بین و کم و حصل و از عقل رسائی مطلع کیا است
و همینہ جز بابت باشد دم از بناست و تمام مزاج عاری بحمد کیه در جواب و سوال عمدہ قول و
قرار زبانی بہا در معرفتے گر قتن دست آؤ بزر محل اعتماد بخواہ بود و پیش بحمد کیه اگر در موارد
سوش را در راه بینند سواری ہمان قدم باز گردد و از بیرون عزل و تبدیل پوتاک

نحوه آن دوں خانہ خود بیان نہ کر سکتے اگر احمد سے از عزیزان و طفیلان خود بچپ نقدیر وفات یا باید
بتجدد پیدا در دیوار و دروازہ پر آورده بازه ردمائے موته نہ بننید دنیز دیک اور فروند.
امن الملک بہادر سبک سیر و سفلہ مراجح پر جنت طینت دفع سیرت و حمد عصر و در عمل آری
افرا و اتهام یگانہ دهر و خیس البیع و فی المراجح کیک مثل پوچ در مردم آزاری و خوزن پری
نیطرسے ندارد مثل همایخان در زر اندازی و مال صرد مخوری پر طولی دارد.

شمس الامر ابهاد را گرچه در سه کار دولت مدارفه کم بود غنایمت و احترام و یقوت ظاهیری
و تجلی امر ایمان مشتبه بود و نظم این امیریت و آدمیت دارند الاتخیل ساده لوح فرج تا علی
نمیش ناچن شناس و نادمندگی و تلفت حقوق مردم خاصه فرج ایشان است - پیشتر
فرج مالی تقاضی و تقاضا ویرگسپ بر است - شاه بارالملک نظامی شایسته فرج و نایابی خیل
مگر در باطن از فرمیدنیگ و عمدت همراه از دروریشی و مال اندیشی معراج چونکه از ابتداء
بسیب و آبست ارسطور عاه بہادر بیوی تو سل خاصه به جهان بس صاحب زریلانش بہادر
دانسته اند خود را مستحق اعماشت سر کار ختلست مدارفه میدانند - منصور الدواده بہادر برادر
شهر بارالملک بہادر هر چند سپه گری مستحق و از تقدیر مقصده یا نه مگر در بو از م
امیریت پندان بعلت از شیوه بارالملک کی نهاده - علی باده بہادر و نادر الدواده بہادر
و کامیاب الدواده - پسهران نور الامر بہادر و مه ساده فرج به عقل عامیانه از فرمیدنی عده فراز
و میانت و استقامت عاری اند مگر علی باده الدواده را به نسبت دیگران آدم تو ان تصریح مخفی ساره ای
حقوقی ارسطور عاه بہادر اکثر لوازمه اهداد و اعامت از سر کار صاحب زریلانش بہادر در امورات
متغیره مرحوم نمکور عین آمده بود - پسران اختصاص الملک نشی رشیده الدواده و بعده سر علیخان که
یکی بره کار نشی و دویکی بعلاوه عزیزی یکی مامور است بک فرج حوصله چندان رشید ندارند
نظر پرقدامت والدواده را مستحق خدمت عهد میدانند - همیا الدواده بہادر بن فرد خود را فراموش
فرج و درست کردار و بعلاقه داران چنان بس صاحب زریلانش بہادر پیشتر مگر نه
را بظیر هم میداشتند - رفت الملک بہادر راه در سه تعلقه ازی بر ویه ایل منند و بو از م
فرج ازی کارگزاران سر کار دکن نیکو دانند بہر حال رویه بہادر مغزیابی نه قابل عرف و د

ونه چندان لائق نداشت بود سکن آخربه خبیث بیت خود به نام شده از نظر با اهنا نمایند با اتفاق
خانه نشین اند مرزا محمد علی پسر مستيقیم الدود مرعوم - مرعوم مذکور در مقدمه سوداگری مستثنی زمانه
و منتخب روزگار مگر از فهم کلیات و فہمید عمدہ مقدمات دوازدم در پیشی و مال اندیشه معزالیه
چنانچه از خفت عقل بانی بناه فساد ما بین میر عالم مغفور و حناب نزدیکی خیدر آبادگر زید بالآخر
بعلت موشک و دانی از بعد خیدر آباد اخراج گردیده به قاعده جاگیر خود بکوشت ساخت و همه
دان چنگکه میر عالم مغفور مغقول از کار و سلطنت شده در گوشه از رو امنیتی بودند شنجهان
خشنونت امیر درباره میر عالم بزرگان آورد و ازدواج سنه نقد و بس میر عالم که در
تحویل بهادر مغروح بود استادگی میافت چنانچه این معنی آگوار خاطر میر عالم شد و در تقویکه
دارالمهام شد و آمدن بهادر در خیدر آباد گردید خانه از هم راه در سیم بود و بعد اتفاق
مغفو بسبب حرکات ناشایسته باز اخراج گردید چار و ناچار در جاگیر خود گزرا و نا است
میافت و با تقاضای نا ثقیل اکثر درباره آمدن خود پهجمید را با توسل از سرکار حناب صاحب
نزدیکی بهادر میجھبت چنانچه بهمین آرزوهه هم رجب شد لاه و رجاگیر فور حادثه از نذر زید
مرزا محمد علی هر خنید بادن نذر آن قابض بر جاگیر واله خود شد سکن سفله مراج شراب خوار غافع
از آدمیت است - پس از بهرام الملک مرعوم هر چهار پسران مرعوم که با اتفاق عقیه حیات
محبده اق مهر بعد این خانه تمام آن حناب است - در پیش و چهارت سده والد خود مستثنی از زمانه
ویگانه روزگار و از دو از مردم الیت و آدمیت مظاها دو راز کار که حیا فل و مجالس گنجانگو نمودن
بلکه نکد و مشت با هم آنچه از جمله صفات مشای ایشان است - حاکم الملک نظام پارالد و مظاها
پارچه هر خنید از فهم کلیات و فہمید عمدہ مقدمات مغرا اگر نشیرین زبانی و زیرین بیانی و
خنده جنبشی و شکفته پیشانی منظور خاص و عام و با تقاضای سلامت روی افسوسی در وقت
غول میر عالم مغفور از نظر کارگزار آن سرکار بنده کمالی میتواده از حالت خود منزل نشدند
و بخلافه داران حناب زریعنی بهادر بسبب میر عالم مغفور را لطفه معنوی از نذریم مبدل نمایند -
کوتاکل بعده خمید را آباد خیدر آباد فیض حناب چنگ مرعوم هر چه نبطا هر از تقاضه عاری و سیکی
دیگر سری بروضوش طاری بود مگر دینا دار روزمان ساز و رعناییست محلات پناهی و -

و پیش بر خاص و عام رایی داشت و نیام مثار اینه مخف بساخت و باخت را جو خوشحال پنجه خان
پسر کلانش که بر عهده کوتولای صرف باعث است راجد چند و محل بیهوده امور است مخف ساعده بوجوچیه
واز فن و فریب کوتولای و هر یاری برگزار است - قاضی بلده تصریح است امیرخان مرعوم در علم و فض
متقب علماء حیدر آباد مگر ساعده بوجی از علم کلیات و فنیه بجزیات معرب ابودند با وجود اینه طبع
اینکه خود را دخیل امور نمایست سازند وقتی گز شد باست ظهار دوستی هوی غریبی که درند
یکن بمصداق هر کارے و هر مردی از روازمه این کار چنانچه باید عهده برآشند و ازین سو
رانده و ازان ساعه از نظر ملائمه اند و القفارخان پسر کلان فاضی مرعوم که از سیال
بعد اتفاق والد خود با مرقص امور است فی الجمله بذلت و بیکر را در ان خود علیست از مکونه
ساعده بوج و مثل طلبیه بیواد حوس امتناج دارد - سکندر پارچگانه نمک فراج بالاف حقوق
مردم مستشار ذرمانه بعض عاملانه و در بدباطنی و به نفسی یگانه زمانه - اگر کار چنگ شخختیست دیانت
ظاهری ممتاز مگر نمک فراج اند الای اور اجرائے کلاغنها حتی الامکان حاضر و در ای حقوق
مردم فاضر نمیشند - سیداقیه علیخان بسط اهر فنیه و سخنیه دنیا و از زمانه ساز جوز دشنه نعم
اور فضونی و مبالغه مستشار و دهرو در سلیقه جو کلیات چنانچه باید و شاید بیه طولی دارند مگر فهم
کلیات در سایی محمده مقدمات دفن ندارند و در علم و نوشت و خوانه معرف امخف اند و بگرم چشمها
محبت و لذلاص اپیاس است و از تجربه بجهانی نمیشند و مخفی رشوت همیکرند و از خطیر جمع ساخته
خود را مستحق عده خدمات میدانند و از امیران شاه بجهان آباد خود را قرار داده شادی فرزندان
خود پر قریب در خاندان عاداً الملک مرعوم کردند اند یکن در نیجا کسی از آنها ایشان و اتف نیست
همانقدر که صدر گزشت - نشی با اور الحسینی که هنری رسی صاحب بیهاد تلمیذه علم فارسی از نشی مذکور
ینمودند و بآمد و بیاد و صوفت از سرکار راجد چند و محل بیهوده بقدار آده هزار روپیه
قرار یافتہ بود چنانچه نماحال بحال است از تکبر سفله مراج حرص و طبع بشدت در فراج غالمبتدئ
نشی مذکور در شکله بجزی در گزشت پسر نشی مرعوم که صبیره شفای فان حکم منسوب از تانین
با عنت جاگیر و غیره بحال است با فرج علیخان پسر فتح علیخان پیله الماس علیخان اگر مرعوم که باقی چند
برکالت نور الامرا مرعوم بود رویه مثار ایه مطعون فلانی دخل اجتناب است یعنی دلگز قلن

قاضی بے مجاہد و حرف همیت در اخراجات ارها ب نشاط و بجهود در غیر و شرب و نزد هکرو
 یگانه او هر - مولوی محمد حسین دموادی غلام حسین مولوی پیر ای سلطانی مطهورین در ابتداء ملازم میر عالم مغفو
 دلپذیر آن بوساطت رفاقت ناصرالملک بپا در در مرکار جناب صاحب زریلانی صاحب آدمی
 مید استند مولوی اسود طاہر از نانه ساز و ساده فرج و مولوی ابیض به و فتوی ممتاز چنانچه
 در سالگزشته در عشق کدام فاخته از اقربای ایان قاضی بلده مناقشه شد مولوی ابیض قابویا فته
 تو شش دریف خود تراشیده و مغزور شده در موضع جاگیر خود سکونت کرد در لیفی معده است
 جوانان در انجام سیده بینی مولوی ابیض بر پرالحال از ردی نادیدنی خود در همان موضع جاگیر
 سکونت دارند - شرف الدین خان متحمل مراج و مسک در گزرنی رشت مید طولی دارد
 دلاور خان عرض بیگی را چند دلیل بپا در غریب کشی مردم آزار در تلف حقوق نوکری پیشیه علاقه
 خود مستثنا و هر ده مسک مراج نورالله خان برادرزاده عرض بیگی مدبور شد بکیر هر زاده گرداد و پسر
 و بد طینت مطلق کوه را کاه کاه را کوه نمودن شیوه خان مطهور است در سلیمانی نوشته و خوانند
 چندان مهارت ندارد مگر خود را مستحق کار نموده میداند - حکیم شفایی خان اول بسفارش مریم
 صاحب در مرکار راجه چند دلیل بپا در ملازم شدالحال بتوسل حکمت بقیریه مصائب را
 معرف فایز شد و در معاملات نیز و خل دارد و راجه معرف مستحق حکیم مذکور را محظ افتخار دمیده
 مردم سن و چهان میده است در معامله نیز محرب است - با قریلی خان و غیره پسران محظ خان
 مرعوم خان مطهور فاضل نیز دست دارد طبیعت از اطباء بدلده ممتاز خود را سنجیده و دنیمه
 گذر را وفات دارد اقربای حکیم ذکار ائمده خان شاه جهان آبادی است شیخ حسین از عده
 ستر چهار سال بوساطت خوش آمدگویی در مراج راجه چند دلیل بپا در ده مرگه کرد
 شراب خواردن خوش آمدگویی انتہا ندارد و موتک دو اتفاق از امراء شرمندان فاصان در مونیتی
 پیش ہر کیم رفق مرجع دخن غمازی داہلہ فوجی گفتگو شیخ مسطور است سرور جنگ اور ای
 قریبان بحابه مولوی نظر الدین صاحب قدس سرہ و از قدهایان مرکار آصفیہ بخوش طبیت دیگنیتی
 گذر از نات پیمانند - جھنر لار جنگ کو که بندگان خانی حال بہرچوی منصف اندیشی خوارچهار
 مردم آزار بد طینت به مراج در تلف کردن حق غرباید طولی دارد - حکیم جنگ و تهور جنگ پسران

وادرالملک مردم ہر دو سپکسر و سفله مراجع معرفت دیعیا ش خاص از بحث اند و باقی فنا
سفا بحث از تکیر بجا خای نسبت منور چنگ خلف ظفر الد ولہ مردم مرد ساده لوح بفضل
عامینانه نه قابل بزم نه آدم نرم از نام بزرگان خود نان در سرکار آصفیه بی پابند و لذ راز فنا
دارند تو ت جنگ نی بجهد راه در سم دربار داری حقیقت روئیه این سرکار دار بخانه اان قابل
تعریف نه نهایت لایق مدت در آجہ چند دفعہ بہادر در پاس درسی بو از مورد و انجاد
تمنب دیگانه و بگرم حوشیها محبت و اربیاط مستشنا زمانه پیوسته مرائب محبت احمد
متولسانه از سرکار عظیمت مدار صرعی و مسلوک داشته اند و همیشه از سرکار صاحب بی طعن
بہادر اعداد و اعانت در امورات راجه صاحب مفتریبل آمده است با پندین سخاوت جهانی
بخوبی اجرایی امورات سرکار میازند و ظاهر داد و داشت و سخاوت بیاریکن و رحیمه ت اعما
مردم آزار که احمدی از تمولان بی خمایت را و دلگذرا شته اند و بر سرگی پشم تو ق داشته
هر چند هر روز بآمار سخاوت گرم میدارند لیکن مشان آن طبیب حاذق این مفتال که
طبیی سرگاه بگورستان رفتی خادر بر رودی خود کردی مردان پرسیدند که بسب این حیثیت
گفت که از هر دگان این گورستان شرم میگیرم زیرا که از دوایی من مرده اند چنان ب
بهار از اندیش عاقبت میدارند و از خدام شرم خوارند لالم محبت راجه تو بند بخش بہادر
بفراغ خوشگلی در سایی مقدماست محمده چندان از بهار از اندیش راجه چند دفعہ بہادر کمی مازدالا
در داد و داشت کو بمحق خیج دارند دور از خد و انتراع بال مردم یکتای زمانه که تریکی سکریو
جمع گرده اند - راجه را که بنهاد بہادر در سرکار آصفیه از قدیم مورد عنایت و اکرام و دوست
آخر ام ناند هر چند نبطا هر اینیت دارد میت دارند گر محض ساده لوح و حرف سیایی مزان
در عهد میر عالم مغفور به گھون نادانی از بلده اخراج گردید به قام جایگر خود سکونت میداشته -
راجه پیغور از پرستار دنیا دار وزمان ساز سخنیه و فرمیده از قدیم در سرکار بباب حا
از زیبین نبہادر یک گونه راه در سم متولسانه داشته است - راجه چنگ چون داشت
عقل سلیم در دیه مستيقیم واقع آین و کالت این بند دا هر طرز مرداگه ایں دکن و شنیت
درا ہیت پیوسته آمد و رفت که سرکار بباب صاحب زیبین بہادر داشته اند و همیشه از سرکار

محمد روح امداد و اعانت دوستی در مقدمات و کاوت رایی مغز بابل آمده است. لگهور آرم
 مقصه فی به خیال گرم بازاری خوش در سرکار جناب هماهنگ نیز نشین پهاد آمد و رفت دارد
 مگر مشاور ایله شخیق هر جایی دازد و خسنوئی خانی بیست. راجه بالکشن برادر بنی عسم
 راجه چند و محل بہادر در مورات عمد و رسانی ندارد. و مزاج مامل بیانی و سفله مزلج اند
 مال عن باب پیار دارد. راکے سکه ها عمل حضر و راه راجه گو بند بخش بہادر نهایت مصرف و
 عیاش چند ان حوصله ندارد. راجه دیپ چند خوش بہار راجه چند و محل بہادر نهایت مصرف
 و بد معاش در ستر نشین قرضی ید طوی دارد. راجه خوش حال چند متصدی
 خوب در نیو قت بی نظر اماده ستر فتن رشوت و مالک یکتا و غانه براند از راجه خوب چند
 پسر راجه کیوں کشن متوفی در علم سیاق دستگاه مرد ساده از تیفیت دفتر با مطلع هنوز
 نو آموز چند ان مشق و استعداد ندارد راجه دیگر راکے در جز داری دفتر واقعیت
 و جواب هشیره زاده خوشحال چند است راجه کیم دنت مقصه فی جز رس اما جو هر چانه
 و دیانت و پاس رفاقت دارد راجه بال کنه و راجه هروانی بر تساوی و زنشت و خواند خانه
 سلیقه دارند اما صفاک در اشتی را جادیا بہادر مصرف و مزاج بلبو و عصب بچ رسانی نیز دارد
 راجه سکه و در عالم پیشه پفتور دو فلی پازی دیانشی و شراب خوار و معرفه در دیگر پاس
 قدامت نانی یا بند را فی راجه هر را و در فن متصدی آگری پیافت و رفت دار و محمل عتما
 بہاری راجه چند و محل بہادر است راکے پال چند براور راجه چند و محل بہادر عالم پیشه در
 سوال و جواب نمی دارد از دن و نهضت گرفتن دستگاه داندک سخت مزاج دارد راجه
 رکھنا تهمه داس چوده هری بیل خانه و جنسی سرکار عالی داقف کار خانه جات مختلف و
 مصرف ناده و چوده هری پسر تهتوچ و دهربی کوتول بیگم بازار در مزاج رشوت دوستخانه آگری
 بیمار دارد راکے کم کرن میشه راجه همچو در فن سیاق حمارت دارد و
 واقعیت دفتر راکے اشت دارکے راجه اند را د سیاق پی نو آموز حوصله اش طا ہشندہ
 راکے پاچ شد براور راجه بالکند سرمشته دارد فترا بمنی در سیاق دستگاه دارد
 راجه گو بیند نرائی پسر راجه نیونه نو آموز چندان حوصله ظاہر ندارد راکے بیبر دامن

مذکور پر بہج راج چنہت متومنی بخلاف تھے یا گری در وقت نظر مدت جو شہر بنیاد فوج خلیفہ الدین
بود آدم خوب و معاملہ دان رائے نہ رائے راوی چالیس کمپ پٹھیکار سعدیوانی با دشایی مردی
و کار و دان و باور یافت و نجیط و فاتح سید ہی راجہ شیام راج متومنی و تھل و اس منی پیر بنیاد راوی پڑی
پڑنا ب د دست مرد و غریب و خاندانی مورا عقبیار بسیار دار و راجہ جگد پوسیر راجہ کلیان خوش
آنندی بائی ہمیشہ ہجا جی سنیدہ ہیہ دریچا حاضراست بردار زادہ است گنور و لعل سنتگہ
پسیر راجہ چودہ سلکہ قلعہ ارجویہ محدا باد بید رہد پا ہی قدر ی معاش دار دا ی جی کشی دا
در رسالہ خدام سپہ فلان مروع سرنشتہ نولپنده گری در فن سیاق دستہ گداد دارو۔
لپت راوی پس ناد ہورا و ب او راجہ کیشور راوی و کیں مرسلہ مرد سلیم الطبع رائے چلہ رام تھے
سرکار نواب فیض الملک ہباد ر امرت راوی وغیرہ منصوبیان ذقر استیفا مار ہو سنتگہ رام تھے
دار منصب داران دن طہا سر مرد دان اور راه و رسیم درست یکن سبک فراخ - فقط
تا اینوقت ہرچی کیفیت موجودہ بود حالہ فلم پادگار رقم منودم کہ ببطاعش بارگاہ
باتی باشد و کیفیت طبقات آنندہ ہر کہ نامہ آنہا داند۔

